

[Thestrup.]

og betydningsfuldt, anså en forhandling for meget påkrævet. Jeg betonedede samtidig, hvor afgørende det var for os, at skatteforslagene og navnlig forslaget om den ekstraordinære grundskyld blev taget ud af lovkomplekset. Vi har heroverfor fra første færd mødt det synspunkt, at skatteforslaget og navnlig grundskyldsforslaget kunne der ikke røres ved. Er det da så mærkeligt, at vi siger, at så kan vi ikke medvirke til gennemførelsen af dette lovkompleks? Vel er regeringspartierne i flertal i denne sal, men oppositionens stilling er alligevel en sådan, at den i en forhandling med regeringspartierne må kræve at blive behandlet som ligeberettiget forhandlingspartner. Det er imidlertid regeringens fulde ret, når den ønsker det, at gennemføre sin vilje uden nogen egentlig forhandling. Jeg tror, at alle i denne sal kan se den grund, der mellem regeringspartierne indbyrdes har talt imod en egentlig forhandling med oppositionen i denne sag, nemlig vanskeligheden ved at holde regeringspartierne sammen. Jeg forstår særdeles vel denne grund, men så synes jeg heller ikke, at man bagefter skal komme og sige til os, at det var os, det var oppositionen, der ikke ville forhandle. Vi ville forhandle, når vi kunne forhandle på lige fod, men vi forhandler ikke, når vi bliver stillet over for et ultimatum.

Hermed skal jeg anbefale at stemme mod de foreliggende lovforslag.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Heller ikke jeg skal foranledige nogen stor debat, men i anledning af det, det ærede medlem hr. Thestrup sagde i slutningen af sin tale om et ultimatum fra regeringspartiernes side og om, at det var regeringspartierne, der havde manglet vilje til at forhandle, må jeg sige, at jeg synes ikke helt, at jeg kan tiltræde denne fremstilling. Når man har overværet samtlige møder i udvalget, må man erkende, at der ikke fra oppositionens side på noget tidspunkt er blevet givet nogen som helst oplysning om, hvad den kunne tænke sig at gå med til, til trods for at boligministeren har spurgt om det.

Jeg vil udtrykke min tilfredshed med, at der nu er blevet oprettet et finansieringsinstitut, Byggeriets Finansieringsinstitut.

Jeg forudsatte ved anden behandling, at de to forhandlende parter ville blive enige, og det er jeg meget glad for at de nu er blevet. Der er derigennem god udsigt til, at overgangen fra statsfinansiering til privatfinansiering vil kunne ske på den gunstigste måde.

Når jeg har bedt om ordet, er det i øvrigt for at beklage en misforståelse, som jeg ved anden behandling den 11. ds. har gjort mig skyldig i ved her at udtale, at ændringsforslaget om at nedsætte undergrænsen for statsgaranti fra 75 til 65 pct. var stillet efter forhandling med sparekasserne og provinsbankerne, fordi disse havde gjort gældende, at hvis man gik så langt ned med lånegrænsen, ville de have større mulighed for også at finansiere parcelhusbyggeri for mindrebemidlede. De danske Provinsbankers Forening har i den anledning udsendt en meddelelse om, at denne oplysning er urigtig, det vil sige, at provinsbankerne ikke har ønsket en 65 pct.s undergrænse for statsgaranti. Mine udtalelser her i tinget var baseret på den opfattelse, jeg havde fået af de oplysninger, som boligministeren samme dag havde givet om de seneste forhandlinger med sparekasserne og provinsbankerne. Angående muligheden for sparekassernes og bankernes finansiering af små parcelhuse sagde boligministeren bl. a. — det står sp. 1580 i folketingets forhandlinger —:

„Jeg forstod, at sparekasserne efter sænkning af undergrænsen for statsgaranti til 65 pct. er indstillet på at ville give lån op til 90 pct. imod statsgaranti til mindrebemidlede parcelhusejere.“

Og senere:

„Jeg har også god grund til at vente, at provinsbankernes institut vil yde lån op til 90 pct. mod statsgaranti.“

Jeg beklager, at jeg har misforstået denne udtalelse og dermed provinsbankernes stilling.

Niels Andersen: Jeg skal ikke forlænge debatten vedrørende dette lovkompleks synderligt, men foranlediget af de bemærkninger, der er faldet fra ordførerne for venstre og de konservative, ønsker jeg at understrege, at det, vi opnår ved at gå ind for regeringspartiernes lovforslag, er, at vi kommer frem til skatnedsættelser, vi